

hvad Lodsvæsenet koster, saa vi maa snarere tænke paa en Nedsættelse i Stedet for en Forøgelse. Det er ikke, fordi jeg mener, at Lodserne har for store Indtægter, men den Afgift, der erlægges af Skibene, maa være saaredes, at den i hvert Fald i det væsentlige dækker de med Lodsvæsenet forbundne Udgifter. Imidlertid er der Utilfredshed med det Lønningssystem, der nu eksisterer, og som kort og enkelt er saadan, at enhver Lods faar de Lodspenge, han indsejler, eller rettere ethvert Lodseri faar dem til Fordeling mellem de Lodser, der findes, mod at de afleverer til Pensionskassen og til andre Formaal større eller mindre Procentdele af det indsejlede Beløb. Der er Lodserier, som kun har grumme lidt at bestille, men som til Stadighed skal holde Opsyn med, om der nærmer sig Skibe, der trænger til Lodser, og deres Indtægter er derfor for smaa, naar de skal nøjes med de smaa Beløb, der indkommer som Lodspenge. Lodserierne har delt sig i en Række Mindretal, og vistnok det største af disse mener, at Staten skal garantere alle Lodser en fast Minimalløn, og hvis de ikke indsejler dette Beløb, skal de have Tilskud fra Staten. En saadan Ordning kan ikke gennemføres uden en forøget Udgift for Statskassen, og jeg anser den derfor for udelukket. Derimod gaar et andet Forslag ud paa, at man skal lønne Lodserne med et Beløb, der ikke er ret højt for de smaa Lodserier, men noget højere for de større, og saaledes at man tilbageholder 40 pCt. af det indsejlede Beløb til disse Lønninger og lader de Lodser, der foretager Lodsningerne, beholde de 60 pCt. En saadan Ordning kan gennemføres uden Udgift for Statskassen, og her kan ogsaa være Tale om, at man visse Steder skal indføre Lodstvang, hvor denne endnu ikke er indført. Jeg har derfor anmodet Udvalget, de i Sagen interesserede, baade Lodserne og Skibsfartens Repræsentanter, om at fremkomme med Forslag til en ny Lønningsmaade for Lodserne, og jeg haaber, naar dette Udvalg har tilendebragt sit Arbejde, at kunne møde frem med Forslag til en Ændring. Jeg kan trøste det ærede Medlem med, at dette Udvalg hurtigt vil tilendebringe sit Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen henstillede, at der blev sat Fart i Opmaalingerne og Kortlægningen i Sønderjylland. Det ærede Medlem har ganske Ret i, at saadan som Ordningen er nu, er den ikke tilfredsstillende; de Kort, man har, er tyske, de er ufuldkomne og ikke fyldestgørende, og det maa derfor være magtpaaliggende at faa dem erstattet snarest med danske Kort. Generalstaben har for længst gjort

opmærksom paa, at det vil være nødvendigt, hvis vi skal have disse Kort fremskaffet indenfor en rimelig Tid, da at faa forøget Personalet. Saadan som Ordningen er i Dag, vil det tage 35 Aar at faa Sønderjylland kortlagt, idet man, selv om man forcerer Arbejdet, kun kan færdiggøre 2 Maalebordsblade aarlig, og hele Arbejdet omfatter 70 saadanne Blade. Da der imidlertid, naar Kortene efterhaanden tilvejebringes, vil kunne indkomme ikke ringe Beløb ved Salget af den, haaber jeg derved at kunne faa det ordnet saadan, at Personalet kan blive forøget, saa at vi i Løbet af 10 Aar kan have danske Kort over Sønderjylland færdige. Jeg kan tilføje, at samtidig melder sig til Løsning Spørgsmaalet om en Revision af Kortene over store Dele af det øvrige Danmark, hvor man ogsaa er langt tilbage.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen omtalt Fiskerinspektionen paa Færøerne og rettede herom Henvendelse baade til Justitsministeren og til mig. Det ærede Medlem sagde henvendt til mig: „Fiskere har fortalt mig, at det var ganske almindeligt, at om Morgenen lagde de engelske og andre Trawlere sig ind i Fjordene, og saa gik „Beskytteren“ ud for at passe paa, at der ikke blev fisket paa ulovlige Steder, men om Aftenen, naar „Beskytteren“ vendte tilbage for at gaa ind i Fjorden og sove i Fred og Ro, gik Trawlerne ud igen“. Det ærede Medlem sagde, at jeg, ved at forlange Skibsprotokollen udleveret, kunde forvisse mig om, at denne Klage var berettiget, og tilføjede: „Det er selvfølgelig Mening, at Skibet skal være aarvaagent i Tjenesten“. Jeg har, saa godt det var mig muligt, undersøgt dette Forhold og kan sige, at der maaske kan ligge noget til Grund for Fiskernes Klage, naar de mener, at „Beskytteren“ ikke under Slutningen af sit Ophold paa Færøerne gik ud saa ofte paa Natekspedition som i Begyndelsen. Det fremgaar ikke alene af Skibsjournalerne, men ogsaa af den Indberetning, Føreren for „Beskytteren“ har givet, og hvoraf det fremgaar, at han i Begyndelsen ret jævnlig gik ud om Natten, men da han havde Indtryk af, at han intet udrettede dermed, sejlede han ikke saa ofte ud og inspicerede i Slutningen som i Begyndelsen. Det, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har fremført om Fiskerinspektionen, er imidlertid kun svagt i Forhold til de meget stærke Angreb, der har været rettet, dels af det færøske Lagting og dels af Dele af Dagspressen her i København, og jeg har derfor, saa godt det har været mig muligt, paa